

Categoria A

UN VAIXELL AMB FLORS QUE VOLA

Tan il·lusionat que estava! Però quina decepció em vaig endur. Jo em pensava que m'ho passaria bé anant d'estiueig amb els meus pares a un petit poblet de muntanya, però m'avorria com una ostra. El que passava era que era un poble petit i no hi havia ningú amb qui jugar. Tampoc no m'havia recordat de portar la "play" ni cap altra joguina. Com m'avorria!

Ja us podeu imaginar un nen d'uns nou anys, cabell castany, ulls marrons, alt i prim, estirat al sofà i sense saber què fer. Doncs així era jo, en Ricard.

Un dia, els meus pares em van recomanar que sortís a fer un volt, perquè feia dies que no sortia de casa. I jo, sense tenir res millor per a fer, els vaig fer cas.

Vaig sortir de casa i vaig endinsar-me en el bosc que envoltava el poble. Tinc un bon sentit de l'orientació, i no vaig tenir por de perdre-m'hi. Vaig caminar, caminar i caminar fins arribar a una vall per on passava un riu. Caminant paral·lel al riu vaig veure, amagada entre els arbustos, l'entrada d'una cova. Vaig dubtar, però finalment hi vaig entrar. La cova no tenia les parets negres, sinó d'un to blau marí. M'hi vaig endinsar més i les parets van canviar de color: ara eren granats! I quan més penetrava en la cova, més ràpidament en canviaven els colors: verd fosc, carbassa, lila, groc, marró, blanc, i molts altres colors. Jo creia que somniava, era l'única explicació per aquell fenomen. I també hi havia una altra cosa estranya: la cova no era fosca, tot i que no hi entrava llum per enlloc. Vaig fer el que el cos em demanava, que tirés endavant; tot i que el cervell em deia tot el contrari, que tornés enrere.

Quan ja dubtava sobre si la cova tenia sortida, vaig veure un forat al final del passadís i, finalment, en vaig sortir.

Una vegada a l'aire lliure, vaig intentar orientar-me, però ara les muntanyes que m'envoltaven no eren les mateixes, ho vaig veure de seguida. Al primer cop d'ull, el paisatge semblava igual que abans, però si t'hi fixaves bé veies que no hi havia el mateix tipus d'arbres ni d'arbustos. Com podia ser?

En la llunyania, vaig veure un poble, i sense pensar-m'ho dues vegades, hi vaig anar. Des de lluny, semblava un poble qualsevol, però quan m'hi vaig acostar, vaig veure que hi havia coses inusuals. Les cases, per exemple, tenien formes

de coses ben estranyes: una semblava un gos gegant, l'altra un llibre, una altra era triangular, i fins i tot n'hi havia una que representava un porc llegint el diari. Era fascinant.

Aleshores vaig mirar les persones que hi havia. Persones corrents per fora, però que es comportaven d'una forma ben estranya: feien cas de tot el que els digués un nen, qualsevol nen. I els nens feien realitat totes les idees que s'empescaven. Però aquelles idees que sortien del cap d'un nen, no eren per a ell, eren per a tothom, per al poble. Per exemple: un nen d'uns cinc anys volia fer un vaixell que anés per terra, que volés, i també volia que li creixessin flors al damunt. I els adults, seguint les ordres del nen, l'anaven construint tal com ell deia. Quan va estar acabat, jo vaig pensar que era una ximpleria; aquell trasto només faria nosa. I va passar el que mai hagués esperat: al vaixell li van créixer flors, va anar per terra; fins i tot va volar, però sense ales, ni hèlices, ni reactor, sense res! Allò era un prodigi!

Aleshores, vaig mirar cap a un altre costat i vaig veure un nen, que devia tenir cap a vuit anys, a qui se li havia acudit de fer un beuratge que tornaria de colors durant una estona a qui se'l begués. El nen va indicar als adults els ingredients que s'hi havien de posar. Després, quan el beuratge fou acabat, un home el va tastar. Jo vaig pensar que no passaria res, ja que el nen havia dit que hi possessin aliments tan habituals com llet, sucre, suc de pinya, pipes... Però davant meu, l'home es va tornar groc, lila, verd i negre!

I jo, fent com si no hagués passat res per no tornar-me boig, vaig preguntar a l'home que tenia més a prop: - On sóc? Com és que la gent es comporta d'aquesta manera tan estranya?

- Tu ets foraster, oi? Doncs mira, en aquest país, el que més valorem en l'home és la creativitat. En aquest país, tot el que és creatiu, funciona.

- I perquè tothom fa cas als nens? – vaig preguntar jo, encara molt encuriós.

- Perquè els nens són els que tenen més creativitat, i poques vegades creen una cosa que sigui només per a ells – va contestar-me.

Després d'aquesta conversa, vaig quedar ben estranyat. Com podia ser? Allò desafiava gairebé totes les lleis del món "normal"! Un país on es valorés la creativitat, i on tot el que estigués fet amb aire creatiu funcionés, i la resta, no. Aquí no deuen funcionar les màquines de guerra, ni les centrals nuclears i altres coses que perjudiquen tant el món!

Just després, el sol es va amagar entre les muntanyes i es va començar a fer fosc. Els nens van començar a badallar, i els adults van fer el mateix. Jo vaig decidir tornar cap a casa i vaig buscar la cova fins que la vaig trobar.

M'hi vaig endinsar amb moltes ganes que passés el mateix que quan hi vaig entrar. Però just quan vaig fer el primer pas, aquell forat es va tancar al meu darrera i la cova va convertir-se en una cova normal i corrent. I, a més a més, un cop a dins ja vaig veure la sortida que em portava de tornada al món de sempre, tot i que l'altra vegada, la cova m'havia semblat llarguíssima.

Quan vaig arribar a casa, vaig saber, d'alguna manera, que no n'havia de dir res a ningú. Intuïa que mai tornaria a veure aquell món meravellós. I alhora, vaig adornar-me que jo mai tornaria a ser el mateix; ja no tornaria a conèixer l'avorriment; amb qualsevol cosa, amb l'objecte més insignificant, podia crear un joc, una aventura. Jugar, imaginar, crear ...

Josep Esquirol